

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **M. P.**, zast. JUDr. S. L., daňovým poradcem, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, Waschingtónova 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2007, č.j.: 13105/07-1701-21,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2007, č.j. 13105/07-1701-21, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti exekučnímu příkazu vydanému Celním úřadem Kolín, ze dne 15.6.2007, č.j. 8337/07-021, na příkázání pohledávky představující nedoplatek ve výši 782.015,-Kč, který byl žalobci stanoven k zaplacení dne 6.4.2007 zajišťovacím příkazem č.j. 4957/07-177500-024, vydaným Celním úřadem Kolín.

Žalobce v žalobě především namítá, že exekuční řízení ze strany daňových orgánů je vůči němu vedeno bez platného exekučního titulu. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že exekučním titulem je uvedený zajišťovací příkaz podle § 71 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), neboť ten pozbyl své platnosti ve smyslu § 71 odst. 3 daňového řádu, když žalobce proti němu podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 4.5.2007 tak, že ve výroku svého rozhodnutí č.j. 7403/07-1701-21, uvedl, že v souladu s *ust. § 50 odst. 6 ZSDP se rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků celního úřadu č.j. 4957/07-177500-024 ze dne 6.4.2007 zamítá*. Následně žalovaný dne 24.5.2007 toto své rozhodnutí opravil a změnil výrokovou větu rozhodnutí ze dne 4.5.2007 tak, že vypustil část, že se *jedná o rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků* a do výroku

doplnil, že se *odvolání proti rozhodnutí ze dne 6.4.2007 zamítá*. Takový postup žalobce napadl odvoláním, které však Generální ředitelství cel zamítlo, neboť má za to, že je v souladu se zákonem. Žalobce je přesvědčen, že oprava výroku rozhodnutí nemůže být podřazena pod chybu v psaní, navíc zákon tento postup přímo vylučuje, když v ust. § 56a odst. 3 ZSDP stanoví, že použití § 56 je nepřipustné, jestliže se jedná o použití mimořádných opravných prostředků proti rozhodnutím, která předcházejí stanovení daňového základu a daně. Zajišťovací příkaz podle § 71 ZSDP však daňový základ ani daň nestanoví, jde o dočasné a předběžné opatření, které je proto vyloučeno z přezkumu soudních orgánů. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21.8.2007, č.j.2007/3480/30 je nepřezkoumatelné, neboť se tento správní orgán nevypořádal s odvolacími námitkami a rozhodnutí žalovaného o opravě ve smyslu § 56 ZSDP bylo vydáno mimo zákonné podmínky, protože zajišťovací příkaz nestanoví ani základ daně ani daňovou povinnost, a proto je vyloučeno použití mimořádných opravných prostředků. Z toho žalobce dovozuje, že o podaném odvolání proti zajišťovacímu příkazu nerozhodl žalovaný ve lhůtě 30 dnů zákonem stanoveným způsobem, a proto lze s odkazem na § 71 odst. 3 ZSDP uzavřít, že zajišťovací příkaz pozbyl platnosti a exekuční příkaz byl vydán bez právního titulu. Pokud snad žalovaný uvádí, že zajišťovací příkaz i exekuční příkaz jsou vyloučeny ze soudního přezkumu, má žalobce za to, že byť je zajišťovací příkaz pro svou dočasnost ze soudního přezkumu vyloučen, s ohledem na konkrétní okolnosti, za nichž byl exekuční příkaz vydán, je žaloba přípustná, když směřuje ve skutečnosti proti exekučnímu příkazu, který byl vydán bez platného exekučního titulu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že neshledal pochybení ani u prvoinstančního orgánu v případě svého rozhodnutí. Zajišťovací příkaz vydaný Celním řádem v Kolíně se stal vykonatelný čtvrtým dnem po svém doručení, když odvolání proti němu nemá odkladný účinek. Protože žalobce podal proti příkazu dne 17.4.2007 odvolání, počala v tento den běžet 30denní lhůta odvolacímu orgánu (žalovanému) k jeho vyřízení. Žalovaný dne 4.5.2007 vydal rozhodnutí o odvolání, které nabylo právní moci dne 14.5.2007, na to nemá vliv ani následné rozhodnutí žalovaného o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 24.5.2007, neboť rozhodnutí o opravě nezasáhlo do právní moci opravovaného rozhodnutí. Opravu rozhodnutí podle názoru žalovaného bylo možno provést podle § 56 odst. 1 písm. b) ZSDP, když při stanovení povinnosti došlo ke zřejmé chybě v psaní, přičemž toto ustanovení se přiměřeně vztahuje také na opravu zřejmých nesprávností v jiných rozhodnutích, jimiž nebyla stanovena daňová povinnost. Pokud žalobce namítá, že zajišťovací příkaz není exekučním titulem, žalovaný má za to, že ve smyslu § 73 odst. 4 ZSDP je exekučním titulem pro provedení exekuce vykonatelné rozhodnutí, jímž se ukládá peněžité plnění, tedy i zajišťovací příkaz, přičemž vykonatelné je podle § 32 odst. 13 ZSDP jednak takové rozhodnutí, ukládající účastníku řízení povinnost něco konat, něčeho se zdržet či něco strpět, a jednak rozhodnutí, které, byť není dosud pravomocné, ukládá povinnost ke splnění ve lhůtě kratší než je lhůta pro odvolání, když současně platí, že podané odvolání nemá odkladný účinek. V daném případě byl zajišťovací příkaz vykonatelný čtvrtým dnem po doručení.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Celní ředitelství Praha vydalo dne 30.12.2003, č.j. 13351/03-22-04 žalobci povolení k provozování daňového skladu (podniku na výrobu vybraných výrobků) v obci Neratovice-Byškovice a osvědčení o evidenci provozovatele daňového skladu. Ještě před vydáním tohoto povolení vydal dne 16.12.2003 žalovaný výzvu k zajištění daně pro provozovatele daňového skladu, kterou žalobce vyzval k zajištění daně ve výši 1.351.000,-Kč. Dne 13.2.2007 žalovaný

provedl prohlídku skladové haly v areálu sběrných surovin v Předboji, okr. Praha-východ, a to konkrétně prohlídku vozidla zn. Volvo, v průběhu níž byly zajištěny následující věci: plastová nádoba s obsahem kapaliny cca 1000 l, 6 ks barelů o cca 20 litrů barevné tekutiny, 1220 ks lahví zn. Vodka množství 1 litr s etiketou výrobce žalobce, 133 krabic po 12 ks lahví zn. Vodka v balení po 0,5 l, 63 ks krabic po 10 ks lahví zn. Tuzemák v balení po 1 l s etiketou výrobce žalobce, 401 kartonů po 12 ks lahví zn. Tuzemák v balení po 0,5 l výrobce žalobce, 223 kartonů po 12 ks lahví zn. Meruňka v balení po 0,5 l výrobce žalobce, 117 kartonů po 10 ks lahví zn. Meruňka v balení po 1 l výrobce žalobce. Téhož dne byla provedena prohlídka v obci Veliká Ves, okres Praha-východ, při níž bylo zajištěno 21 krabic po 35 ks lahví alkoholických nápojů zn. Meruňka v balení po 0,2 l bez kontrolních pásek i lihovatosti 35% výrobce žalobce.

Dne 6.4.2007 vydal Celní úřad Kolín zajišťovací příkaz, č.j. 4957/07-177500-024, jímž žalobci uložil, aby zajistil daň z lihu připadající na výrobky zjištěné dne 13.2.2007, a to složením jistoty v částce 782.015,-Kč do tří dnů ode dne doručení příkazu, které odůvodnil tím, že na základě provedených prohlídek byl zjištěn líh ve spotřebitelském balení, který však nebyl označen kontrolní páskou, přičemž ve většině případů byla balení označena etiketou výrobce žalobce, a žalobce také dosud nepředložil daňové přiznání za období únor 2007, přičemž v důsledku těchto okolností vznikla správci daně důvodná obava, že žalobce nakládal s nezdaněným lihem a zároveň by úhrada nesplacené a dosud nestanovené spotřební daně byla v době její splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo by její vybrání bylo spojeno se značnými obtížemi.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 17.4.2007 odvolání, v němž popřel, že neznačený líh nalezený v Předboji je v jeho vlastnictví, uvedl, že je pouze jedním z více uživatelů haly, kdo je vlastníkem zajištěných věcí, šetří policii. Připouští vlastnictví věcí zajištěných ve Veliké Vsi (735 ks lahví zn. Meruňka o 0,2 l), které mu byly vráceny zákazníkem v červenci 2005, kdy již nebylo možné prodávat toto zboží bez značení páskou, proto zboží odkoupil od zákazníka soukromě a k dalšímu prodeji jej nenabízel, měl je pro osobní spotřebu. Dne 2.5.2007 žalovaný vyzval Celní úřad v Kolíně k doplnění spisového materiálu o skutečnosti zakládající oprávněnost vydání zajišťovacího příkazu, především „odůvodněné obavy“. K tomu prvoinstanční orgán uvedl, že tzv. odůvodněné obavy byly v řízení vyvozeny především ze skutečností, že se žalobce v době vydání zajišťovacího příkazu nacházel ve vazbě, daňové přiznání za leden 2007 bylo podáno 27.3.2007 namísto 25.5.2007, rovněž tak daňové přiznání za únor 2007 podal 12.4.2007 namísto 25.3.2007, na úhradu daňových přiznání za prosinec 2006 a leden 2007 bylo použito zajištění daně pro daňový sklad v celkové výši 695.095,-Kč (310.050,-Kč a 385.045,-Kč), proto byl žalobce vyzván k dozajištění daně, žalobce požádal o prodloužení lhůty, na výzvu, aby zaplatil správní poplatek, však již nereagoval.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4.5.2007, č.j. 7403/07-1701-21, rozhodl ve výroku svého rozhodnutí tak, že s odkazem na § 50 odst. 6 ZSDP rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků celního úřadu č.j. 4957/07-177500-024, ze dne 6.4.2007 zamítl, s tím, že v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že postup prvoinstančního orgánu byl v souladu se zákonem, když na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že daň v době její splatnosti a vymahatelnosti bude neodbytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Dne 24.5.2007 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. 7403/07-1701-21/opr, jímž podle § 56 odst. 1 písm. b) ZSDP opravil výrok rozhodnutí ze dne 4.5.2007, a to tak, že odvolání odvolatele do rozhodnutí celního úřadu č.j. 4957/07-177500-024 ze dne 6.4.2007 zamítl, a svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že při zpracování výrokové části se žalovaný jako odvolací orgán v důsledku nepozornosti dopustil chyby v psaní, přičemž to, že se jedná o chybu v psaní, lze dovodit ze znění § 50 odst. 6 ZSDP, z něhož vyplývá, že v rámci odvolacího řízení odvolací orgán buď napadené rozhodnutí zruší, anebo odvolání zamítne.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 21.6.2007 odvolání, v němž uvedl, že původní rozhodnutí žalovaného, jímž odvolací orgán zamítl rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, je ve své podstatě nicotné, protože se o zajištění vybraných výrobků nevedlo řízení ve smyslu daňového řádu. Pokud však žalovaný opravuje cestou mimořádných opravných prostředků výrok tak, že se jedná o rozhodnutí ve věci zajištění daně dle § 71 ZSDP, je takový postup v rozporu se zákonem, neboť oprava celé výrokové věty neodpovídá § 56 odst. 1 písm. b) ZSDP, přičemž protože nebylo o odvolání proti zajišťovacímu příkazu rozhodnuto ve lhůtě 3 dnů, pozbyl příkaz platnosti.

Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 21.8.2007, č.j. 2007/3480/30, odvolání žalobce zamítlo, když má za to, že oprava výroku byla žalovaným provedena zákonným způsobem a v další argumentaci se ztotožnilo s odůvodněním provedené opravy žalovaným.

Mezitím dne 15.6.2007 vydal Celní úřad v Kolíně exekuční příkaz, č.j. 8337/07-021, jímž byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky na peněžní prostředky žalobce k zaplacení nedoplatků v celkové výši 728.015,-Kč a dále nákladů za výkon zabavení ve výši 15.640,-Kč.

Proti exekučnímu příkazu podal žalobce dne 13.7.2007 odvolání, v němž namítá, že exekuční řízení je vedeno bez exekučního titulu, když zajišťovací příkaz, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž nebylo ve lhůtě 30 dnů rozhodnuto, pozbyl platnosti. Navrhuje tedy, aby odvolací orgán exekuční příkaz zrušil.

Žalovaný dne 24.8.2007 svým rozhodnutím č.j. 13105/07-1701-21, odvolání žalobce zamítl s tím, že zajišťovací příkaz nabyl právní moci dne 14.5.2007 na základě doručeného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o odvolání žalobce proti zajišťovacímu příkazu. Pravomocný zajišťovací příkaz byl tak exekučním titulem pro vydání exekučního příkazu dne 15.6.2007. K námitkám žalobce uvedl, že institut opravy omylů a nesprávností k nápravě zřejmých chyb lze užít jak pro rozhodnutí v právní moci i nepravomocná rozhodnutí a současně může jít i nemusí o rozhodnutí, kterým se stanoví daňová povinnost. Žalovaný neshledal žádné skutečnosti bránící aplikaci ust. § 56a ZSDP, z něhož dovodil, že opravné prostředky nelze uplatnit, pokud by důvodem pro jejich použití měly být změny v právním či skutkovém stavu, existující v době vydání rozhodnutí, které by mělo být předmětem přezkumu, dále pokud by opravné prostředky směřovaly proti rozhodnutím, která již byla pravomocně přezkoumána správním soudem, nebo pokud by směřovaly proti procesní rozhodnutím, která nelze samostatně napadnout odvoláním podle § 48 odst. 2 ZSDP. Nadto má žalovaný za to, že exekuční příkaz je vyloučen ze soudního přezkumu, neboť není rozhodnutím ukládajícím hmotněprávní povinnost (daňovou povinnost), ale naopak povinnosti ukládané exekučním příkazem mají svůj základ výlučně v právu procesním.

Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 18.6.2009, č.j. 283/2007-37, jímž rozhodnutí žalovaného zrušil a rozhodl o nákladech řízení. Uvedený rozsudek městského soudu byl k žalovaným podané kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 5 Afs 84/2009 - 64 a věc byla Městskému soudu v Praze vrácena k dalšímu řízení se závěrem, že žalovaný o odvolání žalobce do zajišťovacího rozkazu celního úřadu ze dne 6.4.2007 rozhodl.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí. Při rozhodování byl Městský soud v Praze vázán právním názorem, jenž byl vyjádřen ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.).

Věc znovu posoudil takto:

Nejprve je třeba konstatovat, že námitka žalobce, že zajišťovací příkaz, který měl představovat exekuční titul pro daňovou exekuci, pozbyl platnosti v souladu s § 71 odst. 3 větou třetí daňového řádu, když stěžovatel jako odvolací orgán nerozhodl o odvolání žalobce do tohoto zajišťovacího příkazu ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho podání a exekuční řízení je tedy dle žalobce bylo vedeno bez exekučního titulu, je dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54 přípustná.

Podle § 71 odst. 3 věty třetí daňového řádu zajišťovací příkaz, proti kterému bylo podáno odvolání, o němž odvolací orgán nerozhodl ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho podání, pozbývá platnosti, a to bez dalšího, toliko na základě zákona. Takové rozhodnutí nadále nepůsobí právní účinky, nelze tudíž hovořit o jeho vykonatelnosti. Zajišťovací příkaz, který dle § 71 odst. 3 věty třetí daňového řádu pozbyl platnosti, proto nelze posoudit jako způsobitý podklad pro nařízení daňové exekuce.

Nejvyšší správní soud posuzoval otázku, zda žalovaný v daném případě lhůtu dle ust. § 71 odst. 3 věty třetí daňového řádu dodržel či nikoli. Odkázal při tom na závěry svého rozsudku ze dne 12. 4. 2005, č. j. 2 Afs 162/2004 - 123, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že třicetidenní lhůta stanovená v § 71 odst. 3 větě třetí daňového řádu pro rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu je zachována, vydá-li v uvedené lhůtě příslušný orgán rozhodnutí, tj. je-li ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona písemné vyhotovení rozhodnutí podepsáno. V nyní posuzované věci je ze správního spisu zřejmé, že rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce do zajišťovacího příkazu bylo v zákonné lhůtě vydáno a v této lhůtě bylo žalobci dokonce i doručeno.

Spornou otázkou zůstalo, zda takové rozhodnutí mohlo vzhledem k pochybením, jichž se žalovaný při formulaci jeho výrokové části dopustil, samo o sobě obstát, či zda za okamžik rozhodnutí o odvolání žalobce do zajišťovacího příkazu je třeba považovat až den, kdy stěžovatel vydal opravné rozhodnutí dle § 56 daňového řádu, kterým chybný výrok opravil.

Nejvyšší správní soud se v této věci ve zrušujícím rozsudku ze dne 30.9.2010 č.j. 5 Afs 84/2009-64 ztotožnil s městským soudem v závěru, že zajišťovací příkaz vydaný podle § 71 odst. 1 daňového řádu, resp. rozhodnutí o odvolání do takového rozhodnutí lze v případě, že se správní orgán při jeho vydání dopustil zřejmých nesprávností, opravit dle § 56 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Zmíněná ustanovení, jak konstatoval městský soud, je třeba považovat za zvláštní úpravu přípustnosti použití institutu oprav zřejmých omylů a nesprávností ve vztahu k obecné úpravě obsažené v § 56a odst. 3 daňového řádu. Dále pak Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem i v tom, že předmětná pochybení nejsou takového charakteru, aby mohla zpochybnit vlastní obsah opravovaného rozhodnutí. Jde totiž o pochybení zřejmá, neboť z opravovaného rozhodnutí jako celku jednoznačně vyplývá, jaké rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobce přezkoumával a jak o něm rozhodl. V uvozující části rozhodnutí žalovaného i v jeho odůvodnění je odvoláním napadené rozhodnutí (tj. zajišťovací příkaz) jednoznačně identifikováno a odůvodnění rozhodnutí nevzbuzuje ani žádné pochybnosti o tom, že žalovaný shledal odvolání nedůvodným a zajišťovací příkaz celního úřadu naopak v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalovaný ve výrokové části rozhodl o *zamítnutí rozhodnutí* a nikoli o *zamítnutí odvolání*, je za těchto okolností zjevným omylem, když podle § 50 odst. 6 daňového řádu odvolací orgán napadené rozhodnutí v odůvodněných případech změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne.

Při posouzení této otázky, zda rozhodnutí, při jehož vydání se žalovaný jako odvolací orgán dopustil zjevných nesprávností, ob stojí samo o sobě vzhledem k povinnosti odvolacího orgánu rozhodnout o odvolání do zajišťovacího příkazu ve lhůtě dle § 71 odst. 3 věty třetí daňového řádu, vycházel Nejvyšší správní soud z povahy a účelu institutu oprav zřejmých omylů a nesprávností, jak je upraven v § 56 daňového řádu. K výkladu tohoto ustanovení se vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02: „Z textu tohoto ustanovení je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost k úhradě celního dluhu. [...] Není však možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil (v tomto případě zásadně) obsah rozhodnutí. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušného celního orgánu, nasvědčuje libovůli jeho rozhodování a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, jenž je imanentní pojmu „právního státu“ (čl. 1 odst. 1 Ústavy).“ Na uvedené navázal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007 - 142, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „oprava zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správce daně ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Daňový subjekt se však touto cestou nemůže domáhat revize vlastní hmotněprávní povinnosti“ V rozsudku ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 Afs 23/2006 - 54, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud podotkl, že nelze směřovat institut odvolání, resp. žaloby proti rozhodnutí stanovícímu vlastní hmotně-právní povinnost s institutem oprav zřejmých omylů a nesprávností, neboť smysl těchto dvou institutů je zcela odlišný.

Soudní judikatura tedy procesní institut oprav zřejmých omylů a nesprávností upravený v § 56 daňového řádu jednotně a konstantně vykládá jako nástroj, kterým správce daně může opravit znění výroku rozhodnutí, aniž by se ovšem touto změnou jakkoli měnil vlastní obsah opravovaného rozhodnutí. Oprava zřejmých omylů a nesprávností se nikterak nedotýká hmotně-právní povinnosti, o které správce daně rozhodl již v opravovaném rozhodnutí. Podmínkou takového postupu pak je skutečnost, že opravovaný výrok je zcela zřejmě nesprávný, tedy obsahuje nesprávnosti, jež mohou spočívat v chybách písařských, chybách v počtech či jiných omylech, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Obsah rozhodnutí, jež obsahuje zjevné nesprávnosti, totiž musí být nepochybně seznatelný především pro daňový subjekt, do jehož práv bylo takovým rozhodnutím zasaženo.

Podle citované judikatury se pohlíží na řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, jež obsahuje zjevné nesprávnosti, a na řízení dle § 56 daňového řádu, jako na dvě samostatná řízení vymezená vlastním předmětem a účelem. Tomu koresponduje i judikatura Nejvyššího správního soudu vážící se k institutu opravného rozhodnutí dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56, www.nssoud.cz, soud konstatoval, že vydání opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu nemá za následek, že by dnem doručení opravného rozhodnutí začala běžet nová lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí, k němuž se opravné rozhodnutí vztahuje.

V posuzovaném případě žalovaný vydal dne 4. 5. 2007 rozhodnutí č. j. 7403/07-1701-21, ve kterém se sice při formulaci výroku omylem dopustil nesprávností, ale jednalo se o zjevné nesprávnosti ve smyslu § 56 daňového řádu, které nemohly zpochybnit obsah uvedeného rozhodnutí, když s ohledem na jejich povahu a na ostatní části rozhodnutí nemůže být pochyb o tom, že žalovaný rozhodl o odvolání žalobce do zajišťovacího rozkazu celního

úřadu ze dne 6. 4. 2007, č. j. 4957/07-177500-024, a to tak, že z důvodů v rozhodnutí uvedených odvolání žalobce zamítl.

Žalovaný tedy rozhodl o odvolání žalobce do předmětného zajišťovacího příkazu dne 4. 5. 2007, kdy vydal rozhodnutí č. j. 7403/07-1701-21, a dostál tudíž své povinnosti stanovené v § 71 odst. 3 věty třetí daňového řádu rozhodnout o předmětném odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho podání. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný posléze postupem dle § 56 daňového řádu opravil zjevné nesprávnosti, kterých se dopustil při formulaci výrokové části svého rozhodnutí.

Městský soud v Praze po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění vázán názorem Nejvyššího správního soudu neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, když shledal nedůvodnou námitku žalobce, že exekuční řízení bylo ze strany daňových orgánů vůči němu vedeno bez platného exekučního titulu. Soud nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 24.1.2011

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu